

ÉVKÖZI 24. VASÁRNAP

1-4 oldal

Olv.: Kiv 32,7-11.13-14 – 1Tim 1,12-17 – Lk 15,1-32

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Szeretettel köszöntöm Isten háza népét! És azt a néhány fiataalt is, akik itt az elmúlt napokban a kórházunkban a betegek szolgálatára állnak és egyáltalán azoknak a találkozásoknak az élményét szeretnék elraktározni magukban, amelyek bajban lévőkkel, betegségtől megterheltekkel való találkozásokként jelennek meg az ő életükben. Otthon vagyunk, Istennel közösségben és egymással is közösségben. Az emberi lét legfontosabb üzenete ez, Testvérek, mindent az összetartozásunk határoz meg. Kérjük a Jóisten kegyelmét, hogy akár ehhez a közösséghez tartozunk, noha ez nem egy plébániai közösség, akár más keresztény közösséghez tartozók vagyunk, ne felejtjük el, helyünk van ott, ahova tartozunk, felelősségünk van ott, ahol otthon érezzük magunkat, vagy inkább így mondom, ahol valóban otthonunk van. Kérjük a Jóisten kegyelmét, hogy méltóképpen ünnepelhessünk!

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Isten sajátos arculata jelenik meg a számunkra ezen a mai vasárnapon, és nagyon jó lenne, ha fölismernénk, hogy Isten az Atyánk. Végeredményben az Ószövetség és az Újszövetség találkozásának vagyunk a tanúi akkor, amikor ezeket a történeteket halljuk. Azt is hallottuk, hogy írástudók meg farizeusok jöttek, mert hallgatni akarták Jézust, aztán jöttek bűnösök is, szintén azért, hogy hallgassák Jézust, de talán ezt még a találkozás pillanatában nem tudhatjuk, nem derül ki, hogy ők mit is vártak az igehirdetőtől.

Egyébként vasárnapról vasárnapra a kedves Testvérek, akik Isten háza népéhez tartoznak, az igehirdetőtől az új üzenetet kérjék számon, Jézusnak az üzenetét. Hiszen ezek a történetek arról szólnak, hogy egészen más volt a hangsúly az ószövetségi vallásosságban és Jézus Krisztus más tart fontosnak, hogy a mi vallásosságunkban megjelenjen. Nyilvánvalóan mindegyik esetben van valamilyenfajta kapcsolat az Istennel. Az Ószövetség világában, főleg az írástudók meg a farizeusok képviselték ezt a szemléletet, hogy az Isten a jókat megjutalmazza, a rosszakat meg megbünteti. És most mit hallunk? Bűnösök, vámosok jönnek szintén Jézust hallgatni és mintha másképp fordulna Jézus feléjük, mint az írástudók meg a farizeusok felé, akik pedig valószínűleg minden törekvésükkel igyekeztek Isten kedvében járni, megtartani az Isten parancsolatait, hogy ők jónak bizonyuljanak vagy jónak tűnjenek az Isten szemében is, meg az emberek szemében is.

Csakhogyan van ilyen, hogy csak jó, meg csak rossz? Itt vannak a vámosok, a bűnösök, és egy egészen sajátos figyelemben részesülnek. Sőt, ahogyan a történetből halljuk, még Jézus egy asztalhoz is ül velük. Nem véletlen egyébként és már itt az üzenet ebben, hogy egy asztalhoz ül velük, már fölsejlik. Hiszen a középkorban, amit olyan sokszor sötétnek mondanak, ezeket a találkozásokat konvíviumnak nevezték, ami azt jelenti: az együtt étkezés, az ételünknek a megosztása a rászorulóval, az nem csupán azt jelenti, hogy az ember az éhezőt megeteti, hanem helyet ad neki az asztalánál, vagyis hozzátartozónak tartja.

Éppen nem olyan túl régen a Miatyánknak ezt a sajátos könyörgését értelmeztem, hogy mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. Ennek az üzenete az, hogy akinek kenyere van, annak a házában mindenkinek kenyere van addig, amíg van a kenyérből. Nyilvánvaló, hogy ez a magatartás, függetlenül attól, hogy az írástudók meg a farizeusok megrökönyödtek ezen, egy nagyon fontos üzenettel szembesít: az emberi lét értelme az egymással való közösség.

Nagyon sajátos egyébként, hogy ez a világ, amelyben élünk, egyáltalán nem mozdítja elő ezt a fajta gondolkodást. Túlhangsúlyozzuk az emberi szabadságot, az emberi önállóságot, és bizony az emberek a szabadságukra, az önállóságukra hivatkozva privátéletet emlegetnek. Nagyjából annak még van is bizonyos helye a gondolkodásunkban, de ez alkalmas arra, hogy az ember elbujdosson, hogy az ember kiváljon a közösségből és élje a maga egyéni életét úgy, ahogy akarja. Valójában egyáltalán nem támogatja őt ez az oly sokat emlegetett, a mi számunkra vagy a mi világunkra jellemző érték, az önállósága az embernek, a szabadsága az embernek. Természetes, pozitív érték, csak hogy ez az ember is a közösség nélkül nem tud élni, ez az ember is jó lenne, ha megtalálná a helyét a közösségben. Csak az az ember, aki oly sokat emlegeti a szabadságát, az önállóságát, nem tudom, mit tud kezdeni ezzel az igazsággal, amivel ma szembesülünk.

Arról nem is beszélve, hogy Jézus Krisztus ezekkel a történetekkel azt az Istent mutatja be nekünk, aki irgalmas. Merthogy az Isten legnagyobb ajándéka az, hogy mindig kész az irgalomra, és az Isten irgalma nélkül sosem tudunk egy közösség élő tagja lenni. Ezek a történetek arról beszélnek, hogy az Isten kijelöl valakit, mint ahogy az első mai szentírási üzenetben hallottuk. Mózes az a valaki, aki ezt az eltévelyedett népet az Isten előtt mentetgeti. Egyébként ez is egy fontos üzenet, mert minden és mindenki, aki a világunkban, gondolkodásunkban Isten elé kerül, Istent megelőzi, az bálvány, akkor az ember bálványt imád. A bálványoktól az ember csak akkor szabadul meg, ha a gondolkodásában, életében az első helyen az Isten van. Isten, aki a szeretet Istene, és nem kell tartani attól, hogy az, aki szeret bennünket, bármit is tenne olyat, ami nem a javunkat szolgálja.

Szóval ezekben a történetekben megjelenik annak az Istennek az arca, aki keresi az tékozlót, keresi az elveszettet, aki keresi a bajban lévőket, mert ez az ember elveszíti a helyét. Az első történet az elveszett bárányról a története. Akár falusi történeteket is elő lehetne itt hozni. Ezt juhászok mesélték nekem Székelyföldön, hogy az a bárány, amelyik elbitangol, mintha minden rafinériával bírna, és olyan helyeket keres, hogy ne is legyen megtalálható. És bizony a pásztor tudja azt, hogy milyen bajban van. Aki a közösségből, jó, most állatokról van szó: ami a közösségből elcsatangolt, pusztulásra van ítélve. Mert egyedül a közösség jelent védelmet és biztonságot.

Vagy az elgurult drachma. Az asszony, ahogy hallottuk, fölfordítja az egész házat, hogy megtalálja azt. Persze ennek egy sajátos értelme van ám. Mert abban a világban, amikor egy fiatal ember eljegyzett egy lányt, akkor koszorút kellett készítenie neki, és a szegény ember azokból a pénzermékből készítette ezt a koszorút, ami használatos volt a mindennapokban. A kérdés azon dőlt el, hogy milyen széppé tudta formálni és alakítani ezekből a pénzdarabokból azt a koszorút, amit a választottja fejére tett. És akkor, amikor az az asszony, aki ezt a koszorút élete végéig őrzi, és kihullik a helyéről egy pénzdarab, akkor mindent megtesz azért, hogy megtalálja, hogy visszakerüljön az a pénzdarab oda, ahol a helye van, és az a valaki, aki azt a koszorút kapta, ne érezze azt, hogy eltékozolta, vagy nem vigyázott eléggé rá.

A tékozló fiú történetét meg annyiszor hallottuk. Ezért is mondtam, hogy olvassuk fel ezt a hosszabb Evangéliumot legalább egyszer minden évben, hallgassuk meg itt a templomban is. Ennek a fiúnak valóban a története egy sajátos kérdésre utal megint, és érdemes ezen elgondolkodni. Ez a fiú azt gondolta, ha megkapja a jussát, ha megkapja a neki járó részt,

akkor megoldott az élete. Hát nagy tévedés. A világ fiainak a nagy tévedése és a mi nagy tévedésünk is, amikor azt hisszük, hogy megoldott az életünk, ha van elegendő a kezünkben.

Javakra gondolkodok, pénzre gondolkodok. Nem véletlen az, hogy az emberek, amikor lázadoznak, akkor mindig a megélhetésüket emlegetik és szóba se jön az, hogy mi az életnek az értelme. Mert mintha azt akarnák üzeni a tiltakozásukkal, hogy a megélhetés minden. Tudjuk, az emberi élet feltételeit szeretné mindenki biztosítani, és feladata is, kötelessége is a megbízottaknak, hogy lehetőség szerint mindent tegyenek meg azért. Ugyan a jóléttel, tudják a kedves Testvérek, nekem sok gondom van. Néha még amikor itt, a hívek könyörgésében is jólétért imádkozunk, akkor őszintén megmondom, elnémulok. Hiszen a jólét a gondtalan anyagi helyzet. Hát szeretném tudni, hogy mindenki így gondolkodik-e? A jólét, az mindenki számára biztosítható? Én jobban hiszek Jézus Krisztusnak, aki azt mondta, hogy szegények mindig lesznek veletek.

Ez a fiatalember is azt gondolta, hogy ha megkapja jussát, a neki járó részt, akkor biztosított az élete. Talán fel se fogta, hogy ő az otthonát hagyta el. Megint nem arról van szó, hogy a felnövő fiatalnak nem kell a maga útját keresni és megtalálni, de ennek egész más az értelme. És hallottuk a történetben, az a fiú, aki sose ment el otthonról és mindegyikünk azt gondolná és ő is úgy gondolta, hogy ő otthon van és közösségben van az apjával, és kiderül, hogy nem. Ő otthon volt, de valójában nem volt otthon, valójában nem volt közösségben az apjával. És az, akit hazavárt az apja, a vallomásával ki tudta fejezni, hogy mit jelentett számára, amíg otthon volt és mit jelent számára az, ha újra otthon lehet.

Kedves Testvérek! Az Isten atyaképe keresi az elveszettet. Az Isten atyaképe a hazaváró atyának a képe, mert az embernek valahol helye kell, hogy legyen, amiről ő maga is tudja, hogy az a hely az övé és nem a másiké. És ugyanígy ha mindenki a maga helyén van a közösségben, akkor az emberi élet kiteljesedésének a feltételei megvannak. De le lehet ezt a kérdést szűkíteni egy családnak az életére, sőt házaspárok életére, hiszen a házasság isteni program. Le lehet szűkíteni a két ember kapcsolatára, a családtagok kapcsolatára, különböző közösségek kapcsolatára.

De az Egyháznak a küldetése pontosan ez, hogy ebben a világban az Isten országa jelenjen meg a hívő közösségekben, és ennek a legfontosabb üzenete pontosan ez, hogy ilyen létezik, amire az ember valójában vágyakozik. De ez csak akkor lehetséges, ha az istenkapcsolatunk mozgatja a gondolatainkat, a kapcsolatunkat egymással, az utunkat egymáshoz, a közösségben való elkötelezettségünket és felelősségünket. Hát ez a kovászszerepe az Anyaszentegyháznak.

És most, amikor annyiszor kérjük számon a keresztény Európa örökségét, Testvérek, bizony el kell gondolkodnunk azon, hogy olyan közösségek léteztek Európában, amely közösségekbe az emberek vágyakoztak: nézzétek, hogy szeretik egymást! Amely közösségekben az emberek valóban felfedezték életük értelmét, vagyis a szolgálat üzenetét, a szolgálat jelenlétét, hiszen az összetartozásunknak ez az egyetlen építőeleme.

Ezen a mai vasárnapon talán azt kellene megköszönnünk, hogy az Istennek mindig van mentsége a számunkra, az Istennek mindig vannak irgalmas gesztusai. Mert az Isten nem nyugszik abba bele, hogy valaki a maga útját járja, elszakadva a másik embertől, és a maga érdekét, a maga javát keresse és szolgálja, hanem a lelki adományok különfélék, de mindezek az adományok a közösség javát kell, hogy szolgálják. Különben miért kaptuk volna?

Ragyogjon föl számunkra annak az Istennek az arca, aki mindig vár bennünket. Sőt, ha Szent Ágoston gondolatára – most villan be – gondolkodok: nem keresnél, ha már megtaláltál volna.

Igen, sose mondhatjuk azt, hogy teljes szívünkben rátaláltunk az Istenre, de ha mindig keressük, akkor egy csodával gazdagabbak leszünk, mert fölfedezzük azt, hogy jön szembe velünk az Isten. Mert ha mi keressük, akkor ő is, ahogy a mai történetek és bizonyítják, mindig rám gondol és jön felénk és biztosan találkozunk, és ez a találkozás az élet. Összetartozás Istennel, aztán összetartozás ennek gyümölcseként egymással. Mit akarunk ennél többet az élettől? Hát mindenki erre vágyakozik emberi kapcsolatokban, emberi közösségek léteiben – csak hát ezért mindenki felelős!

+ *A M E N* +

Szentmise befejezése

Kórus: „Isten, kinek irgalma határtalan és jóságának kincse végtelen, hálát adunk szent fölségednek minden ajándékodért, melyekben szent oltárodnál részesültünk.”

Köszönjük meg ezt a finom figyelmeztetést, hogy akik az énekes szolgálatot teljesítik, a szentmise elején is egy imádsággal kérik az Isten kegyelmi támogatását, hogy méltóképpen szolgálhassanak, és ahogy hallottuk, most a szentmise végén pedig megköszönik ezt a lehetőséget, hogy az Úr szolgálatát vállalhatják.

Az áldás segítse a Testvéreket abban, hogy az út, amely az életünk útja, valóban egymás felé vezessen és egymással közösségben, gazdag életünk lehessen!

+ *Á L D Á S* +